

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

18. Pater tuus qui videt in abscondito, reddet tibi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

ba scribit. Non iubet Christus simulare lauitias, nec indulget deliciis in vnguentis & vestitu, sed simpliciter nos hortatur ad tenendam moderationem, in qua nihil sit vel nouum vel affectatum: ac si diceret ita ieiunijs vacandum: sicut ut in consueta vitæ ratione nihil mutemus. Hæc ille. Ieiunium definit, victum moderatum & consuetam vitæ rationem tenere, nihil in ea mutando. Quod autem iubet Christus, faciem vngere, & caput lauare, hoc nec ad victum nec ad vestitum pertinet, vt somniat Caluinus, sed tantum ad externum corporis cultum, in quo nihil mutare nos Christus vult. Ieiunium autem si nihil nisi moderationem victus significat, vt Caluinus cæterique hodie heretici volunt, ergo Apostoli & discipuli Christi moderationem victus non tenebant, quia Christum sequentes non ieiunabant sicut discipuli Ioannis frequenter. Ergo & Paulus quum inter cæteras tribulationes & exercitia dicit, In ieiunijs multis, intelligendum est dixisse, Multoties moderatum victum tenui, aliàs verò & frequentius in lauitijs & delicijs vitæ egi. Ergo Prophetæ & Doctores illi Antiocheni, qui ieiunantes & orantes imposuerunt manus Paulo & Barnabæ, intelligendi sunt tunc quidem moderationem victus tenuisse, & de consueta vitæ ratione nihil mutasse, aliàs verò lauitijs & delicijs ac genio indulgisse. Sed nihil est Caluiniana doctrina aut absurdius aut impudentius. Vide plura in Promptuarij Catholici parte Quadragesimali, in feria 4. Cinerum.

18. Pater tuus qui videt in abscondito, reddet tibi.

HAE c etiã Christi verba arrodit Caluinus. Sic enim scribit. Quod ieiunijs mercedẽ à Deo promittit Christus, impropria locutio est, vt

E 3 supra

Ieiunium
Caluino
victus
modera-
tus.

Luc. 5.

2. Cor. 11

Act. 13.

supra de precibus dictum est. Ieiunium enim per se opus medium est, non autem ex eorum genere quæ Deus requirit & probat, ut sunt eleemosynæ. Hac ille. Scilicet quæ hæreticorum placitis in Scriptura repugnant, improprie dicuntur. Sed quum Christus eisdem verbis ieiunio mercedem promittat, quibus antea precibus promiserat, manifestum est non minus proprie hoc loco Christum loquutum esse quam in alio loquutus fuerat; & ieiunium inter opera pietatis quæ probat, & à nobis requirit, non minus posuisse quam preces & eleemosynam. Quum Christus dixit de suis discipulis, *Quando sponsus auferetur, tunc ieiunabunt*; nonne aperte docet ieiunium à se probari atque requiri, adeoque in genere iuberi? Est quidem ieiunium per se medium opus nisi ad honestum aliquem finem referatur. Sed inter alios fines vnus hic est, quem Calvinus hoc loco prætermittit, ut in Dei cultum atque obsequium assumatur. Disertè enim testatur Scriptura Deum ieiunio coli. De Anna prophetissa quæ Christum paruulum in templo confitebatur, dicit Lucas. *Non discedebat de templo ieiunij ac obsecrationibus seruens Deo die ac nocte.* Vtitur verbo *λατρεύσας*, quod proprie significat cultum soli Deo debitum. Vide Prompt. Cath. Dom. infra Oct. Natiu. Domini, text. 2. Tenenda interea Christi doctrina manifesta; ieiunij à Deo mercedem reddi, ideoque opus esse mercede dignum & Deo gratum: nec improprie Christum loqui, sed loquendi formulas optime tenuisse; impium verò esse Calvinum, qui Christum improprie loqui docere præsumit.

Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit.
Indulget hoc loco Calvinus stomacho suo, & Catholicam doctrinam taxandi libidini. Quod (inquit) hinc colligunt Papistæ pollere ratione & prauis

Ieiunium
opus Deo
gratum.

Matth.
9. 15.

Luc. 2.

& prudentia homines, ut libera sit illis boni & mali electio, frivolum est. Equidem qui unquam Catholici ex his verbis hoc collegerint, necdum inuenire potui. Sed esto: fuerint tales qui ad id quod rectissime fidei erat, hanc Scripturam tamen minus aptè accommodauerint, sicuti doctissimos Patres facere solere supra annotauimus. Quare frivolum erit? Neque enim Christus (ait Calvinus) qua facultate praediti sumus hoc loco differt, sed quomodo nos ambulare deceat, ut scilicet in certum aliquem scopum finis intenti. Atqui quum hoc ipsum ambulare ut deceat, & in certum scopum actiones suas dirigere, facultatem huiusmodi necessario praesupponat ac requirat, qua liberè & cum electione id fiat (nisi etiam bruta quæ electione carent, aut ambulare ut deceat, aut in certum aliquem scopum suas actiones dirigere, contra omnem humanam ac diuinam sapientiam dicere velit Calvinus) profectò Christus, qui effectum hic docuit, causam quoque huius effectus, fontem & originem designasse negari non debet. Imò addit Calvinus. *Humanae vitae cursum ideo tenebrosum esse docet Christus, quia nemo sibi rectum finem proponat, sed omnes sibi ad malum cupidè sectandum indulgeant.* Si omnes ita facere, & neminem sibi rectum finem proponere Christus docet, quare duo membra Christus posuit, vnum eorum quorum oculus simplex & totum corpus lucidum erat, alterum eorum quorum oculus malus seu vitiosus, & totum corpus tenebrosum? An non Christo disertè contradicit Calvinus, qui non nisi vnum membrum agnoscit, nò nisi totum corpus tenebrosum, & nullum corpus lucidum, quia ois oculus malus & nullus simplex est? Sic videlicet Christi doctrinam Calvinus exponit, ut Christo manifestè contradicat, ut vnam do-

Libera
boni electio.

Calvinus
Christo
contra-
dicit.

Strinxit Christi partem de oculo simplici & toto corpore lucido, falli arguat.

Subiungit adhuc Calvinus. *Fateor quidem naturam ingenitam esse hominibus rationem qua discernant inter vitia & virtutes: sed ita peccato vitiatam esse dico, ut ad singulos passus deficiat. Interea non sequitur quin tenebras sibi sponte accersant homines.* Hæc ille. Cæterum si sic peccato vitiata est ratio, ut ad singulos passus deficiat, quare Christus sub conditione ponit, *Si oculus tuus malus est, & non potius definitè ac generaliter affirmat, Quia oculus tuus malus est, vel, Quia oculi omnium hominum mali sunt?* Sic enim generalis illa humanæ naturæ vitiatio quam Calvinus ponit, ex huiusmodi propositionibus aliquo modo consequi posse videretur. Nunc autem Christus sub conditione loquens satis innuit nec omnium oculos malos ac corpora tenebrosa esse, nec quorū tales oculi sūt necessariò sic esse, sed cōtingēter liberāq; cuiusq; electione. Quod magis cōfirmatur ex eo quod Lucas cap. 11. Christum adiecisse commemorat. *Vide ergo ne lumen quod in te est tenebræ sint.* Perspicuè enim docet, in hominū potestate esse, ut rationis ingenitæ lumen à peccati tenebris coërceant. Quod aurem Calvinus humanæ rationi hoc tantum tribuit ut discernat inter vitia & virtutes, & arbitrandi libertatē habeat, sponteque feratur in id quod discernit faciendum; nihil adhuc amplius hominibus tribuit quàm brutis, quæ & discernunt parvulos suos ab alienis, nota ac domestica ab extraneis, dominos suos, habitacula sua, denique pascua bona à malis, sponteque circa hæc omnia nō coactè feruntur. Naturæ autem per peccatum corruptio quod peccandi libertatem non auferat, vide prolixè disputatum in opere nostro de Iustificatione lib. 2.

24. Nemo

Ratio humana in singulis non peccat,